

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **I. K.**, nar. ...., státní příslušnost Sýrie, t. č. pobytem ....., žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2014, č. j. KRPB-156494-14/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 30.6.2014 žalobce napadl rozhodnutí žalované shora specifikované, neboť porušila čl. 28 Dublinského nařízení, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán nedostatečně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření, že byl zajištěn pouze z důvodu, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení, že jeho zajištění není přiměřené jeho zranitelnému postavení a že správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku. Podle rozsudku NSS č. j. 107/2012-40 ze dne 18.10.2012 je policie povinna zkoumat, jestli je možno využít mírnějších opatření při zajištění cizince za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však využití mírnějších opatření zkoumala v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců s odkazem na to, že nedisponuje finančními prostředky a nemá na území ČR adresu. Z toho dovodila, že využití mírnějších opatření nelze

využít a odkázala na rozsudek NSS č. j. 7 As 76/2011-50 ze dne 15.7.2011, který vylučuje využití alternativ zajištění pro cizince, kteří nemají na území ČR stálý pobyt a nemají dostatek peněz ke složení finanční záruky. S aplikací této judikatury na osoby zajištěné podle § 129 zákona o pobytu cizinců žalobce nesouhlasí, neboť citovaná judikatura se týká osob zajištěných za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. U osob zajištěných za účelem předání automatická aplikace zmiňované judikatury fakticky znemožňuje uplatnění alternativ k zajištění. Využitelnost těchto alternativ je součástí práva na osobní svobodu a předjímá je i samotné Dublinské nařízení v čl. 28 odst. 2. Nemožnost využití mírnějších donucovacích opatření se nemůže zúžit na dostupnost stálého bydlení nebo finančních prostředků u zajišťovaného cizince. Státní orgány mají podle žalobce pozitivní závazek přijmout taková opatření, která budou dostupná i pro cizince, kteří na území ČR nemají finanční prostředky a stálé bydlení. Jako příklad uvádí možnost ubytování v přijímacím nebo pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu, případně ubytovnu nebo azylový dům, kde by mohl zůstat do skončení Dublinského řízení. Zbavení osobní svobody jednotlivce je poslední možnost, když není možné využít jiné mírnější opatření. Z důvodu faktické nedostupnosti alternativ k zajištění policie přistoupí k zajištění každého uprchlíka, který má být předán do jiného členského státu podle Dublinského nařízení. Podle platné legislativy nemůže žadatel o mezinárodní ochranu v jednom členském státě legálně tento stát opustit a tudíž každý se na území ČR ocitne neoprávněně. Žalobce byl zajištěn pouze z důvodu, že se na něj aplikuje Dublinské nařízení, což je v rozporu s čl. 28 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobce dále namítá, že zajištění je nepřiměřené jeho osobě a okolnostem jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Jemu krátce 18 let, uprchl ze Sýrie do Turecka a posléze přes Balkán do Maďarska, kde požádal o mezinárodní ochranu a poněvadž ztratil doklady, které mu maďarské orgány vystavily, nemohl se registrovat v azylovém táboře. Navíc je obecně známé, že maďarské státní orgány nedostatečně poučují žadatele o mezinárodní ochranu o fungování Dublinského systému, neboť žalobce byl v domnění, že po podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku může cestovat v rámci EU. Neoprávněný pobyt na území ČR nebyl úmyslný. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku a podle žalobce není možné na základě jeho předchozího jednání vyvodit závěr, že existuje nebezpečí útěku. Toto policie konstatuje plošně u každého uprchlíka, který opustí území státu, kde požádal o mezinárodní ochranu. Takový přístup není správný, správní orgán má přijmout řešení, které odpovídá konkrétním okolnostem případu. Správní orgán neposoudil další faktory uvedené v doporučení UNHCR při zajišťování cizinců. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Napadeným rozhodnutím ze dne 25.6.2014, č. j. KRPB-156494-14/ČJ-2014-060027-50A žalovaná podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013) a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí skutkově uvedla, že dne 23.6.2014 cizince kontrolovala hlídka Policie ČR, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agent Valtice v železniční stanici Břeclav v mezinárodním vlaku Chopin jedoucí na trese Vídeň – Drážďany, ale ke kontrole nepředložil žádný cestovní doklad či povolení k pobytu na území ČR, ale pouze jízdenku platnou na trase Vídeň – Drážďany a Drážďany – Lipsko, čímž byl dán důvod se domnívat, že na území ČR cizinec vstoupil a pobývá neoprávněně. Toho dne byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a eskortován k provedení dalších neodkladných úkonů. Po provedeném daktyloskopování byl nalezen pozitivní záznam ID HU ..... jako žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Na území ČR porušil

povinnosti cizince, neboť vstoupil bez platného cestovního dokladu, víza či jiného povolení. Do protokolu o vyjádření účastníka uvedl, že v měsíci dubnu odcestoval ze Sýrie do Turecka s úmyslem dostat se do Německa, kde má otce, v Turecku zaplatil převaděči za zprostředkování této cesty a cestoval přes Řecko a Srbsko do Maďarska, kde podal žádost o azyl a domníval se, že může cestovat po celé EU. Doklady o podání žádosti o azyl v Maďarsku ztratil, nepřijali ho do azylového tábora, a proto se rozhodl odcestovat přes Rakousko do Německa, když jízdenky do Německa koupil ve Vídni, kam cestoval taxíkem. Ve vlaku ho zadržela česká policie. Je doloženo, že první bezpečnou zemí, kde požádal o mezinárodní ochranu bylo Maďarsko a tato je povinna žadatele přijmout zpět na své území. Správní orgán se musel zabývat možnými překážkami předání cizince do Maďarska a zjistil, že nemá žádné blízké příbuzné v ČR, kde byl pouze krátkou chvíli a ani neměl v úmyslu se v ČR usadit, neboť nebyla cílem jeho cesty, nýbrž pouze tranzitní zemí ve snaze dostat se do Německa. Účastník řízení bude předán do Maďarska, které se zavázalo sdílet hodnoty uznávané EU, proto se nepředpokládá, že by účastníkovi řízení hrozilo navrácení do této země, uložení nebo vykonání trestu smrti mučení, nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, nebo by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Institut zajištění cizince a jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na ústavní svobodu, neboť je upraven zákonem o pobytu cizinců, který zná tři možné varianty. Členské státy mohou zajistit osobu za účelem jejího přemístění podle čl. 28 Nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku, o čemž je správní orgán na základě jednání cizince přesvědčen, neboť od samého počátku neměl žádný doklad, který by ho opravňoval k pobytu v některé zemi EU, po týdenním pobytu v Maďarsku, kde požádal o azyl, Maďarsko opustil, nelegálně překročil hranice do Rakouska a ČR, aby se dopravil do Německa, které bylo cílovým státem. Toto jeho jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Je reálné se domnívat, že v případě nezajištění by účastník dokončil svůj úmysl, tedy pokračovat ve své cestě do Německa. Je dáno vážné nebezpečí jeho útěku. Na základě konstantní judikatury NSS má správní orgán zvážit i před zajištěním cizince využití mírnějšího opatření za účelem vycestování podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Proto správní orgán posuzoval, zda je to možné v daném případě uplatnit. Lustrací v evidenci cizinecké policie zjistil, že účastník nemá na území ČR hlášený pobyt a ani nemohl mít, neboť přicestoval bez povolení úřadu s úmyslem využít ČR jako tranzit, neměl u sebe dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací jeho předání a v ČR nemá příbuzného ani známého, který by ho ubytoval a finanční záruku složil, proto nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření. Správní orgán má za to, že zajištění podle 129 odst. 1, 3 je dostatečně odůvodněno, cizinec do ČR přicestoval z Maďarska přes Rakousko, odkud cestoval vlakem s úmyslem dostat se do Německa. Pokud by nebyl zajištěn, bylo by ignorováno to, že nemá možnost zajistit si ubytování ani dostatek finančních prostředků.

Žalovaná ve vyjádření k námitce žalobce, že správní orgán nedostatečně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření, uvedla, že není oprávněná v řízení podle zákona o pobytu cizinců aplikovat jiná mírnější opatření za účelem vycestování než ta, která umožňuje tento zákon, správní orgán uplatňuje svou pravomoc v rozsahu, v jakém mu byla zákonem svěřena, tedy postupoval způsobem, jaký mu ukládá zákon. Rozsudek NSS sp. zn. 7 As 76/2011-50, na který odkázala lze aplikovat i v případě zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 15 Návratové směrnice nerozlišuje různé typy zajištění cizince tak, jako zákon o pobytu cizinců, ale dopadá na případy zajištění obecně, z čehož je zřejmé, že Návratová směrnice počítá, že test je nutno provést v každém případě u cizince, u něhož správní orgán zvažuje, zda jsou důvody pro jeho zajištění, ať už z jakéhokoliv důvodu

vymezeného národním právním předpisem toho kterého členského státu (z rozsudku NSS ze dne 28.3.2012, č. j. 3As 30/2011). Zvláštní opatření se aplikuje za stejných podmínek jak na zajištění za účelem správního vyhoštění, tak i zajištění za účelem předání. Při posuzování možnosti výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování je policie povinna posoudit podmínku, zda cizinec je schopen splnit povinnosti ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince. Uvedený názor správního orgánu je v souladu s konstantní judikaturou soudu, včetně aktuálního rozsudku NSS č. j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že shora uvedené podmínky musí být splněny kumulativně, tak postačuje k neuložení zvláštního opatření, když není splněna jedna z nich. Skutečnost nemožnosti složení finanční záruky postačuje proto, že není možné užít mírnějších donucovacích opatření. Navíc žalobce v době rozhodování neměl hlášen pobyt na území ČR a nežije zde žádná jemu blízká osoba, která by ho ubytovala. Bez cestovního dokladu a finančních prostředků neměl možnost zajistit si ubytování po dobu Dublinského řízení a tudíž nemohl plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření. V době rozhodování o zajištění existovala důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření za účelem vycestování mohl být ohrožen výkon jeho přemístění do Maďarska, neboť do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že ze Sýrie cestoval s úmyslem dostat se do Německa. Cestoval přes Turecko, Řecko a Srbsko do Maďarska, kde požádal o mezinárodní ochranu, pro údajnou ztrátu dokladu nešel do pobytového tábora pro žadatele o mezinárodní ochranu, ale vydal se přes Rakousko do ČR s úmyslem dopravit se do Německa, kam měl zakoupenou jízdenku. Od počátku tedy zřejmý a trvalý úmysl žalobce dostat se do Německa nelegálním překračováním vnější i vnitřních hranic EU. Aplikace zvláštních opatření by byla zjevně neúčinná, neboť nelze očekávat, že bude na území ČR setrvávat dobrovolně. Naopak existuje důvodná obava, že v případě nezajištění dokončí úmysl a bude pokračovat v cestě do Německa nelegálně. Z tohoto důvodu byla vyloučena možnost jeho ubytování mimo zařízení. Pokud se týká azylových zařízení, ta slouží ke stanoveným účelům daných zákonem, žalobce však v ČR nepožádal o mezinárodní ochranu a v době rozhodování o zajištění nebyla ČR příslušnou k posouzení jeho žádosti. Policie nemá povinnost zajišťovat cizinci jeho pobyt na území ČR, ale naopak cizinec má povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat po dobu řízení. V případě žalobce se nelze dovolávat dostupnosti alternativ, neboť od počátku neměl v úmyslu pobývat na území ČR, ale cestovat do Německa. V tomto případě by alternativy zajištění nevedly k úspěšnému přemístění cizince k příslušnému posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud se týká námitky nepřiměřenosti zajištění vzhledem k věku žalobce, jde o námitku irelevantní, neboť není rozhodující, ze které země cizinec pochází, je zajišťován za účelem předání státu příslušnému k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv do země původu. Zákon o pobytu cizinců termín blízký věku mladistvého nezná, má pouze omezující podmínky v případě, že se jedná o osobu nezletilou. Námitka, že nebyl maďarskými státními orgány, jako žadatel o mezinárodní ochranu dostatečně poučen, správní orgán neuznává, neboť se nesetkal s žádným dokumentem, který by tuto námitku potvrdil. Konečně žalobce tuto skutečnost pouze tvrdí, ale ničím nepodkládá. I kdyby zapomněl, že byl poučen, z ničeho nevyplývá oprávnění, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku získá automaticky povolení k opuštění této země bez vědomí příslušného orgánu a cestovat v členských státech EU bez cestovního dokladu a bez povolení úřadu toho, kterého státu. Tvrdí-li žalobce, že jeho neoprávněný pobyt na území ČR nebyl úmyslný, je nutno konstatovat, že mu nesvědčilo právo legitimního očekávání, že podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku ho opravňuje zemi opustit a bez cestovních dokladů se volně pohybovat po členských zemích EU. Musel mít povědomí o tom, může cestovat do jiných zemí pouze, prokáže-li svou totožnost a státní příslušnost. Při opuštění Sýrie si zvolil cíl cesty do Německa a úsilí a finančních prostředky věnoval k jeho

dosažení, přičemž úmyslně nelegálně překročil vnější hranice několika států za účasti převaděčů, včetně státu, kde získal oprávnění k pobytu (Řecko) a kde požádal o mezinárodní ochranu (Maďarsko), které navíc opustil v postavení žadatele o azyl již krátce po jeho získání, aniž mohl čerpat výhody tohoto svého postavení. To vše dostatečně odůvodňuje závěr, že v případě žalobce šlo o úmyslný vstup na území ČR za účelem tranzitu do Německa a že se nebude dobrovolně zdržovat na území ČR, tedy existuje nebezpečí útěku. Žalovaná odůvodnění napadeného rozhodnutí provedla s ohledem na individuální posouzení konkrétního jednání cizince (žalobce) a neměla jinou možnost, než cizince zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců a příslušný Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR zahájil Dublinské řízení o předání jmenovaného jak do Maďarska, tak i v souladu s příslušným ustanovením Dublinského řízení do Německa, kde bude zjišťovat, zda jeho otec jako rodinný příslušník v Německu skutečně legálně pobývá, pak by se Německo stalo zemí příslušnou k posouzení žádosti cizince o mezinárodní ochranu. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta a vyslovila souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Za souhlasu obou účastníků soud rozhodl o věci samé podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Soud má v této věci posoudit žalobní námitky, že správní orgán nedostatečně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření, že byl zajištěn pouze z důvodů, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení, že jeho zajištění není přiměřené jeho zranitelnému postavení a že správní orgán nesprávně posoudil existenci vážné nebezpečí útěku.

Při posuzování všech těchto námitek soud vycházel z nesporného skutkového stavu vyličeného samotným žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka řízení a to, že ze Sýrie cestoval s úmyslem dostat se do Německa. Nejprve odcestoval do Turecka, kde zaplatil převaděči za zprostředkování cesty do Německa, následně se dopravil do Řecka, kde mu byl vydán policií doklad opravňujícího k pobytu v Řecku, tam však nezůstal a pokračoval dál do Srbska a následně do Maďarska. Tam požádal o mezinárodní ochranu z obavy, aby nebyl vrácen do Srbska a po několika dnech pobytu v Maďarsku, kde se ani nedostavil do pobytového tábora pro žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů údajné ztráty dokladů, cestoval do Rakouska, kde zakoupil jízdenky k cestě do Německa – Drážďan a následně do Lipska. Tuto cestu ukončil na základě kontroly hlídkou policie ČR v železniční stanici ČD Břeclav v mezinárodním vlaku jedoucím na trase Vídeň – Drážďany. Ke vstupu na území ČR nepředložil žádný cestovní doklad ani povolení k pobytu na území ČR. Při provedeném daktyloskopování spojeném s lustrací systémem EURODAC bylo zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku.

Námitka, že správní orgán nedostatečně posoudil využití mírnějších donucovacích opatření, neboť na případ žalobce nesprávně aplikoval judikaturu co by osoby zajištěné podle § 129 zákona o pobytu cizinců je nedůvodná. Na případ žalobce lze aplikovat rozhodnutí NSS sp. zn. 7 As 76/2011 a problematice uložení zvláštních opatření za účelem vycestování se rovněž zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.3.2012 č.j. 3 As 30/2011, v němž dovozoval, že znění čl. 15 Návrátové směrnice nerozlišuje různé typy zajištění cizince a podle formulace čl. 15 Návrátové směrnice je zřejmé, že počítá s tím, že test použití mírnějších donucovacích opatření je nutno provést v každém případě, u každého cizince, u něhož se zvažuje, zda jsou důvody pro zajištění. Policie při svém rozhodování posuzuje, zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a zda

neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince. Stejně jako žalovaná ve svém vyjádření, tak i soud odkazuje na aktuální rozhodnutí NSS č. j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014, který se zabýval možnou aplikací zvláštního opatření a dospěl k závěru, že je podmíněno tím, zda cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Podmínky musí být splněny kumulativně. V případě žalobce tento neměl dostatek finančních prostředků k pobytu, neměl možnost si finanční prostředky obstarat, jak sám uvedl, tedy neměl možnost složit finanční záruku. V době rozhodování neměl na území ČR stálý pobyt a v ČR nežije žádná jemu blízká osoba. Není tedy schopen plnit povinnosti ze zvláštního opatření a mohl by být ohrožen výkon jeho přemístění do Maďarska, neboť ČR byla pro něho pouze tranzitní zemí v jeho úmyslu dopravit se ze státu svého původu až do Německa, kam měl také zakoupenou jízdenku. Pokud se týká možností jeho umístění v jiných zařízeních, kde by mu bylo poskytnuto ubytování, žalovaná správně uvádí, že azylová zařízení, ubytovny, azylové domy nejsou pobytovými místy, kam by mohl být umístěn na základě zákona o pobytu cizinců, tato zařízení jsou ve správě Ministerstva vnitra a slouží ke stanoveným účelům podle zákona o azylu.

Námitka, že byl žalobce zajištěn z důvodu, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení, neshledal soud důvodnou, když žalobce sám v žalobě uvádí, že podle platné legislativy nemůže žadatel o mezinárodní ochranu v jednom členském státě legálně tento stát opustit, jinak se octne na území jiného státu neoprávněně. V případě žalobce tomu tak je, a pokud nepožádal o mezinárodní ochranu na území ČR, je ČR povinna předat žalobce do toho státu, kde o mezinárodní ochranu požádal, v této věci do Maďarska. Tudíž k zajištění žalobce došlo po právu v důsledku aplikace Dublinského nařízení a soudu není známo, jakým způsobem by za dané skutkové okolnosti měl žalovaný v případě žalobce postupovat jinak.

Pokud se týká námitky, že zajištění žalobce není přiměřené jeho zranitelnému postavení, což žalobce odůvodňuje čerstvým nabytím věku 18-ti let, jde o námitku nedůvodnou, neboť zákon o pobytu cizinců stanovuje policii omezující podmínky, pokud se jedná o osobu nezletilou, která je mladší 18-ti let. Konečně při rozhodování o zajištění žalovaná neposuzovala, ze které země cizinec pochází, ale zjišťovala, zda a kde cizinec požádal o mezinárodní ochranu a po jejím zjištění žalobce zajistila za účelem předání podle Dublinského nařízení do státu, kde o mezinárodní ochranu požádal nikoliv do země původu. Tvzení žalobce, že maďarské státní orgány nedostatečně poučují žadatele o mezinárodní ochranu o smyslu Dublinského systému je ničím nepodložené a Maďarsko stejně jako zbývající členské státy se zavázaly ke všem povinnostem vyplývajícím z Dublinského nařízení, a proto je tvzení žalobce účelové. Žalobce nic neopravňovalo domnívat se, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jednom členském státě znamená povolení k cestování do dalších členských států bez cestovního dokladu, bez vědomí a povolení toho kterého členského státu.

Konečně poslední žalobní námitku, že správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, soud rovněž neshledal důvodnou. Z výpovědi žalobce do protokolu jasně vyplývá, že ze země svého původu cestoval s úmyslem docestovat do Německa, čemuž podřídil veškeré následné úsilí spočívající v nelegálním překračování hranic členských a nečlenských států Evropské unie, přičemž ani jeho žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku nebyla míněna vážně, neboť po několika dnech opětovně překročil hranice členského státu do Rakouska, kde zakoupil jízdenku k cestě do Německa. Z uvedeného je zcela zřejmé, že v podstatě z každého státu, kam vstoupil, žalobce utíkal s úmyslem

přicestovat do Německa a soud stejně jako žalovaná neshledal důvod pro závěr, že v ČR bude žalobce vyčkávat bez zajištění na realizaci jeho předání na základě Dublinského nařízení do Maďarska. Konečně z vyjádření žalované vyplývá, že v ČR bylo zahájeno Dublinské řízení o předání žalobce jak do Maďarska, tak na základě Dublinského nařízení i do Německa prokáže-li se, že jeho otec, za kterým cestoval skutečně legálně pobývá v Německu. V kladném případě by se příslušnou zemí k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mohlo stát Německo.

Ze shora uvedeného vyplývá, že soud po posouzení neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. července 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová